

— Не успѣхме, — отговорили слугитѣ му. — Иванчо бѣше почти заспалъ, когато внезапно скочи, слѣзе отъ леглото, обу червенитѣ си пантовки и се затича къмъ кухнята.

— Какво има, Иванчо? — попита го майка му.

— Забравихъ да омия зѣбитѣ си, мамо! — Учителката ни каза да измиваме винаги зѣбитѣ си преди лѣгане.

— Да бѣгаме, — извикалъ дѣдо Зѣбоболъ, — да бѣгаме оттукъ. Нека идемъ другаде, кждето нѣма такива учителки да обръщатъ внимание на чистотата на ученицитѣ си. Тукъ нѣма да сполучимъ никога.

И дѣдо Зѣбоболъ и неговитѣ слуги тръгнаха да търсятъ такова училище и такива ученици.

„Здравни приказки“

ВРАБЧЕ И СЛАВЕЙ

Врабчето: Братовчедо, добре дошълъ тукъ,
Какъ прекара зимата на югъ?

Славейтъ: Много леко, Врабчо, славно бѣхме,
Цѣла зима само пѣсни пѣхме.
Снѣгъ не падна тамъ нито веднѣжъ
Кѣпѣше ни само топълъ дѣждъ.
А пѣкъ тука сигуръ вий врабцитѣ
Мръзнахте, гладувахте, горкитѣ!

Врабчето: Кой ти каза? Кой те лъга, бре,
Тая зима бѣхме ний добре.
Снѣгъ не падна нито сантиметъръ,
Вѣтърътъ пѣкъ бѣше чуденъ вѣтъръ.
Срѣщалъ ли си ти такъвъ? — Едва ли,
Леко духа и те гали, гали . . .
Ако искашъ вѣрвай ми на менъ,
Че не съмъ гладувалъ нито день.
И не знаешъ ли, наредба има
И тукъ въ България да нѣма зима,
А веднага подиръ есента
Да дохожда вече пролѣтътъ.

Славейтъ: А защо тъй . . . слабичекъ изглеждашъ?

Врабчето: Е-е-е, Славейко, много се заглеждашъ!

Лжечезаръ Станчевъ